

מאותו הצד, ומוצאת שאתו
אדם עזר אותה בדבור רע, והרי
הרוח המדברת הקדושה עברה
ממנו, אז שורה עליו ומטמאת
אותו, ואז הוא סגור, ונפגם בשרו
במראה פניו בכל, ועל זה כתוב
שמר פיו ולשונו שמר מצרות
נפשו, נפשו ודאי. אותה שהיתה
מדברת, נעשתה משתקת משום
דבור רע. וכמו שענשו של אדם
בזה משום אותו דבור רע, כך
ענשו בגלל דבור טוב (שבא לידו
שכל לדבר ולא דבר). ע"כ
מההשמטות.

בא ראה, בכל זמן שהנשמה
הקדושה הזו נדבקת באדם,
אהוב רבונו הוא. כמה שומרים
שומרים אותו מכל הצדדים,
רשום הוא לטוב, למעלה
ולמטה, והשכינה הקדושה
שורה עליו.

ובזמן שהוא מסטה את דרכו,
השכינה מסתלקת ממנו,
והנשמה הקדושה לא נדבקת בו.
ומצד הנחש הרע התקיף
מתעוררת רוח אחת שמשוטטת
והולכת בעולם, שלא שורה אלא
במקום שהקדושה העליונה
הסתלקה משם, ואז האיש נטמא,
ונפגם בשרו במראה פניו בכל.
ובא ראה, משום שגפש חיה הזו
היא קדושה עליונה, כשמושכת
אותה הארץ הקדושה ונכללת
בתוכה, אז קוראים לה נשמה,
וזו היא שעולה למעלה ומדברת
לפני המלך הקדוש, ונכנסת בכל
השערים, ואין מוחה בידה, ועל
כן נקראת רוח ממללא, שהרי
לכל שאר הנפשות אין רשות
לדבר לפני המלך, פרט לזו.

ועל כן התורה מכריזה ואומרת:
(תהלים לד) נצר לשונך מרע וגו',
וכתוב (משלי כא) שמר פיו ולשונו
וגו'. משום שאם שפתותיו

נחתא מההוא סטרא, ואשפח דההוא בר נש
אתער ליה במלה בישא. והא רוחא ממללא
קדישא אתעברת מניה, פדין שרייא עלוי
וסאיב ליה, וכדין הוא סגיר ואתפגים בבשריה
בחזיו דאנפוי בכלא. ועל דא כתיב (משלי כא)
שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו. נפשו
ודאי, ההיא דהוה ממללא אתעבידת משתוקא
בגין מלולא בישא וכמה דעונשא דבר נש
בהאי, בגין מלה בישא, כך עונשיה בגין מלה
טבא (דאתי לידיה דוביל למללא ולא ליל): (ער כאן מההשמטות).

הא חזי, בכל זמנא דהאי נשמתא קדישא,
אתדבקת ביה בבר נש. רחימא הוא
דמאריה. כמה נטורין נטורין ליה מפל סטורין,
רשימא הוא לטב לעילא ותתא, ושכינתא
קדישא שרייא עלוי.

ובזמנא דאיהו אסטי ארחוי, שכינתא
אסתלקת מניה, ונשמתא קדישא
לא אתדבקת ביה. ומסטרא דחווא בישא
תקיפא, אתער רוחא חד, דשט ואזיל בעלמא,
דלא שרייא אלא באתר דקדושה עלאה אסתלק
מתמן. וכדין אסתאב בר נש, ואתפגים
בבשריה, בחזיו דאנפוי בכלא.

והא חזי, בגין דהאי נפש חיה איהי קדישא
עלאה, פד ארעא קדישא משכא לה,
ואתפלילת בגוה, פדין קרינן לה נשמה. ודא
היא דסלקא לעילא, וממללא קמי מלפא
קדישא, ועיילא בכל תרעין, ולית דימחי
בידהא. ועל דא אתקרי רוחא ממללא, דהא
כל שאר נפשתא לית לון רשו למללא קמי
מלפא, בר האי.

ועל דא אורייתא אכריזת ואמרת, (תהלים לד) נצור
לשונך מרע וגו', וכתיב (משלי כא) שומר פיו
ולשונו וגו', בגין דאי שפוטתיה ולישניה